

Bruxelles, den 29.10.2014
COM(2014) 633 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

**om anvendelsen af forordning (EU) nr. 1007/2011 om tekstilfiberbetegnelser og
tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning**

DA

DA

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

om anvendelsen af forordning (EU) nr. 1007/2011 om tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning

1. INDLEDNING

I henhold til artikel 23 i forordning (EU) nr. 1007/2011 af 27. september 2011 om tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning ("tekstilforordningen" eller "forordningen")¹ skal Kommissionen senest den 8. november 2014 forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af forordningen med særlig vægt på anmodninger om og vedtagelse af nye tekstilfiberbetegnelser. Om nødvendigt skal Kommissionen i henhold til artiklen ligeledes fremsætte et lovgivningsforslag.

Denne rapport giver et overblik over anvendelsen af tekstilforordningen i Unionen mellem den 8. maj 2012 og slutningen af juni 2014. Den omfatter anmodningerne om og vedtagelsen af nye tekstilfiberbetegnelser og andre væsentlige spørgsmål om anvendelsen meddelt Kommissionen af medlemsstaterne og relevante interessenter. Den indeholder også interessenternes opfattelse af forordningens virkning. Endelig beskrives mulige udviklingstendenser.

Rapporten er udarbejdet på baggrund af høringer af eksperter fra medlemsstaterne, industrien og andre interessenter, særlig Kommissionens ekspertgruppe for betegnelser for og etikettering af tekstilprodukter ("tekstilekspertgruppen" eller "TEG").² Den tager endvidere hensyn til oplysninger i form af svar på spørgeskemaer fordelt til kompetente myndigheder i medlemsstaterne og andre interessenter.

2. OVERBLIK OVER FORORDNINGEN

2.1. Målene for tekstilforordningen samt nye elementer

Med virkning fra den 8. maj 2012 ophævede og erstattede tekstilforordningen de tre "tekstildirektiver", nemlig direktiv 2008/121/EF om betegnelser for tekstilprodukter, direktiv 96/73/EF om visse metoder til kvantitativ analyse af binære tekstilfiberblandinger og direktiv 73/44/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kvantitativ analyse af ternære tekstilfiberblandinger. Tekstilprodukter, som overholder direktiv 2008/121/EF og blev bragt i omsætning før den 8. maj 2012, kan fortsat markedsføres frem til overgangsperiodens udløb (den 9. november 2014).

Forordningen har samme overordnede mål som de tidligere tekstildirektiver, nemlig at fjerne mulige hindringer for et velfungerende indre marked og at sikre forbrugerne adgang til tilstrækkelige og relevante oplysninger. Den sigter endvidere mod at indføre øget fleksibilitet, således at lovgivningen kan tilpasses i overensstemmelse med den teknologiske udvikling, som forventes inden for sektoren. Den bød desuden på en anledning til at forenkle og forbedre den retlige ramme for udvikling og anvendelse af nye fibre og til at øge gennemsigtigheden af den procedure, som gælder for tilføjelsen af nye fibre til listen over fiberbetegnelser.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1007/2011 af 27. september 2011 om tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning (EUT L 272 af 18.10.2011, s. 1).

² Supplerende oplysninger om møderne i TEG findes på:
http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/textiles/documents/index_en.htm.

I forordningen er tekstildirektivernes vigtigste bestemmelser revideret i overensstemmelse med nyeste lovgivningsmæssige standarder med henblik på direkte anvendelighed og for at sikre, at borgere, erhvervsdrivende og offentlige myndigheder let kan få overblik over deres rettigheder og pligter. De fleste bestemmelser er uændrede for så vidt angår substansen, men i nogle tilfælde er ordlyd eller nummerering af artikler ændret (se bilag IX til forordningen).

Med forordningen indføres der imidlertid nogle væsentlige, nye elementer:

- en generel forpligtelse til at angive tekstilproduktets fuldstændige fibersammensætning og en præcisering af reglerne vedrørende etiketter og mærker til angivelse af fibersammensætningen
- tekniske minimumskrav for anvendelsen af nye fiberbetegnelser
- et krav om angivelse af ikke-tekstildele af animalsk oprindelse
- præcisering af undtagelsen for skræddersyede produkter udformet af selvstændige skræddere
- Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter om ændring af forordningens tekniske bilag.

2.2. Anvendelsesområde, genstand og rapporteringsbestemmelser

Tekstilforordningen gælder for tekstilprodukter³ og produkter eller tekstilbestanddele, hvori tekstilfibrenehens vægtandel udgør mindst 80 %⁴. Den indeholder regler om:

- etikettering og mærkning af tekstilproduktets fibersammensætning
- etikettering eller mærkning af tekstilprodukter indeholdende ikke-tekstildele af animalsk oprindelse
- bestemmelse af tekstilproduktets fibersammensætning ved hjælp af kvantitativ analyse af binære og ternære tekstilfiberblandinger.

Forordningen regulerer ikke andre typer af etikettering såsom mærkning vedrørende størrelse eller pleje. Imidlertid skulle Kommissionen i henhold til artikel 24 senest den 30. september 2013 forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om indførelsen af eventuelle nye mærkningskrav på EU-plan med henblik på at give forbrugerne nøjagtige, relevante, forståelige og sammenlignelige oplysninger om tekstilproduktets beskaffenhed. I henhold til artikel 25 skulle Kommissionen endvidere gennemføre en undersøgelse for at vurdere, om der er en årsagssammenhæng mellem allergiske reaktioner og kemiske stoffer eller blandinger, der anvendes i tekstilprodukter.

³ "Tekstilprodukter" defineres i artikel 3, stk. 1, litra a), i forordningen som "alle produkter, der i rå, halvbearbejdet, bearbejdet, halvforarbejdet, forarbejdet, halvkonfektioneret eller konfektioneret tilstand udelukkende indeholder tekstilfibre, uafhængigt af de til deres blanding eller samling anvendte processer".

⁴ Tekstiler, der er indarbejdet i andre produkter og er blevet en integrerende del af disse, såfremt disse produktets sammensætning er angivet, skal også behandles som tekstilprodukter (artikel 2, stk. 2, litra d)).

I overensstemmelse hermed vedtog Kommissionen den 25. september 2013 en rapport⁵ om eventuelle nye mærkningskrav for tekstilprodukter og om undersøgelsen af allergifremkaldende stoffer i tekstilprodukter. Den konkluderede, at de nuværende mærkningskrav for tekstilprodukter er hensigtsmæssige. Med hensyn til mærkningskrav for allergifremkaldende stoffer anvendt inden for tekstilfremstilling anså Kommissionen en yderligere indsats inden for forskning og udvikling af alternative og ikke-allergifremkaldende stoffer for vigtig og pegede på mulige foranstaltninger i denne henseende.

2.3. Delegerede retsakter om ændring af visse bilag til forordningen

I henhold til artikel 21 i forordningen tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter om ændring af bilag II, IV, V, VI, VII, VIII og IX for at tage hensyn til den tekniske udvikling. Der kan endvidere vedtages delegerede retsakter om ændring af bilag I med henblik på at tilføje nye tekstilfiberbetegnelser til listen over tekstilfiberbetegnelser. Der kan for en periode på fem år fra den 7. november 2011 vedtages delegerede retsakter efter de i artikel 22 fastlagte tekniske kriterier og procedureregler.

I henhold til artikel 22 skal Kommissionen udarbejde en rapport om delegationen af beføjelserne senest ni måneder inden udløbet af perioden, dvs. senest den 7. februar 2016. Delegationen af beføjelserne forlænges stiltiende for fem år, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af perioden. Europa-Parlamentet eller Rådet kan til enhver tid tilbagekalde delegationen af beføjelser.

3. FORORDNINGENS FUNKTIONSMÅDE

3.1. Rapportens tilgang og metode

I forbindelse med udarbejdelsen af denne rapport har Kommissionen vurderet forordningens praktiske funktionsmåde og opfyldelsen af dens hovedmål. Den har også søgt at indkredse, hvor det er muligt at forbedre anvendelsen af forordningen.

Der blev iværksat en undersøgelse og gennemført målrettede høringer med eksperter fra medlemsstaterne, industri- og detailhandelssammenslutninger, fagforeninger, forbrugerorganisationer, europæiske standardiseringsorganer og andre interessenter, særlig gennem TEG.

Kommissionens undersøgelse med henblik på indsamling af strukturerede oplysninger fra myndigheder og interessenter i medlemsstaterne blev gennemført på baggrund af to spørgeskemaer, som blev offentliggjort på dens websted og rundsendt gennem "Enterprise Europe Network" og SMV-netværk⁶. Det ene henvendte sig til offentlige myndigheder, det andet til andre interessenter. Besvarelserne blev fremlagt og diskuteret i TEG⁷.

⁵ Rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om eventuelle nye mærkningskrav for tekstilprodukter og om en undersøgelse af allergifremkaldende stoffer i tekstilprodukter, COM(2013) 656 final af 25.9.2013.

⁶ Spørgeskemaernes udformning blev aftalt mellem medlemsstaterne og Kommissionen.

⁷ Et resumé af besvarelserne af spørgeskemaerne findes på: <http://ec.europa.eu/DocsRoom/documents/5710> og <http://ec.europa.eu/DocsRoom/documents/5711>.

Fuldstændige eller delvise besvarelser af det første spørgeskema blev modtaget fra 27 medlemsstater og Norge⁸. Det andet spørgeskema resulterede i 29 svar fra 15 forskellige medlemsstater (og et fra Schweiz), herunder ni fra selskaber og 14 fra industrisammenslutninger. Svarprocenten betragtes som positiv i betragtning af det meget specifikke emneområde.

Det viste sig vanskeligt at indsamle oplysninger om kompetente myndigheders eller erhvervsdrivendes omkostninger ved gennemførelsen af de lovgivningsmæssige krav, muligvis fordi disse er vanskelige at kvantificere.

Hovedresultaterne af evalueringen, som er baseret på diskussionerne med offentlige myndigheder og interessenter og oplysningerne indsamlet ved hjælp af de to spørgeskemaer, herunder Kommissionens endelige vurdering, er gengivet nedenfor.

3.2. Tilpasning til det nye retsgrundlag

3.2.1. Tilpasning af den nationale lovgivning

Eftersom tekstilforordningen gælder umiddelbart, skal dens bestemmelser ikke gennemføres. Ikke desto mindre skal medlemsstaterne sikre, at deres retsregler er i overensstemmelse med den nye lovgivning, f.eks. gennem ophævelse af nationale bestemmelser, som gennemførte de tidligere tekstildirektiver.

Ifølge de modtagne oplysninger har de medlemsstater, som har bidraget til denne rapport, truffet foranstaltninger til at sikre en korrekt anvendelse af forordningen. Generelt har dette indebåret ophævelse eller ændring af eksisterende nationale retsregler og bestemmelser og/eller vedtagelse af ny lovgivning. Ændringerne har først og fremmest sigtet mod at give de kompetente myndigheder, herunder markedsovervågningsmyndighederne, beføjelser og at fastlægge sanktioner for at give misvisende eller utilstrækkelige oplysninger i relation til kravene i forordningen. Flertallet af medlemsstater afsluttede de nødvendige tilpasninger til tiden, men nogle tilendebrog dem først efter forordningens ikrafttrædelse (den 8. maj 2012). På tidspunktet for rapportens udarbejdelse var visse medlemsstater stadig i gang med at tilpasse deres nationale lovgivning eller havde til hensigt at gennemføre ændringer i den nærmeste fremtid.

3.2.2. Formidling af oplysninger om tekstilforordningen

Selv om forordningen ikke kræver oplysningskampagner, blev der i de fleste medlemsstater truffet foranstaltninger til at oplyse relevante erhvervsdrivende og interessenter om dens virkning. Der blev iværksat kampagner af enten offentlige myndigheder eller brancheorganisationer, handelskamre og forbrugerorganisationer, ofte i samarbejde med offentlige myndigheder. Oplysningerne blev ofte formidlet fra ministerier til brancheorganisationer og videre til disses medlemmer. Oplysningerne blev formidlet gennem seminarer, rundskrivelser, baggrundsmateriale, websteder, handelsblade, landsdækkende aviser og radiointerviews. Adskillige interessenter mente, at yderligere tiltag var nødvendige for at forbedre kendskabet til forordningen, særlig blandt SMV'er. Der blev ikke iværksat nogen kampagne på EU-plan.

⁸ Nederlandene indsendte ikke noget bidrag.

Flertallet af respondenterne i medlemsstaterne konstaterede en stigning i antallet af henvendelser om oplysninger efter vedtagelsen af forordningen, særlig fra virksomheder⁹. Den bestemmelse, som udløste langt de fleste spørgsmål, var artikel 12, som indførte et krav om angivelse af ikke-tekstildele af animalsk oprindelse. Spørgsmålene drejede sig ikke kun om nye, men også om ældre bestemmelser, måske som et resultat af oplysningskampagnerne, af en fornyet interesse hos interessenter (hvoraf nogle endnu ikke havde fuldt kendskab til den eksisterende lovgivning) for mærkning af tekstilprodukter eller fordi nogle ældre bestemmelser pga. en anden ordlyd og nummerering fremstod anderledes. Det kan også skyldes nye markedsdeltagere, nye produkttyper eller nye forretningsmodeller og distributions-/salgsstrategier, herunder online-detailsalg med et udelukkende elektronisk baseret handelssamkvem.

Det konstateredes endvidere, at enhver ændring af lovgivningen udløser et stigende antal forespørgsler, uanset hvor mange bestemmelser der ændres. Kommissionen og nogle medlemsstater konstaterede et fald i antallet af henvendelser om oplysninger flere måneder efter forordningens anvendelsesdato.

3.3. Væsentligste konstaterede virkninger

Tekstilforordningens umiddelbare gyldighed bidrog til at sikre, at virksomhederne (producenter, importører, detailhandlere osv.) står over for harmoniserede og gennemsigtige krav, og at forbrugerne er velinformerede og derfor træffer deres beslutninger på et mere sikkert grundlag. Der var enighed blandt medlemsstater og interessenter om, at den umiddelbare gyldighed i alle medlemsstater tillige forenkledede den ofte langtrukne og besværlige procedure for gennemførelse af EU-lovgivning.

Flertallet af myndighederne i medlemsstaterne rapporterede, at der ikke havde været større eller særlige problemer, muligvis fordi forordningen kun havde været anvendt i kort tid. Andre medlemsstater og interessenter gav udtryk for en række bekymringer, hvoraf nogle vedrørte uændrede bestemmelser.

Kravet om angivelse af ikke-tekstildele af animalsk oprindelse (artikel 12) og kravet om etikettering eller mærkning af tekstilprodukter på de sprog, som anvendes i de medlemsstater, hvor produktet afsættes (artikel 16, stk. 3), var ifølge nogle medlemsstater og mange interessenter dem, som var årsag til de fleste problemer (forvirring, unødigt kompleksitet og unødige omkostninger).

I henhold til artikel 12 skal tilstedeværelsen i tekstilprodukter af ikke-tekstildele af animalsk oprindelse angives med formuleringen "indeholder ikke-tekstildele af animalsk oprindelse" på etiketteringen eller mærkningen af de pågældende produkter. Såvel Kommissionen som de relevante myndigheder i medlemsstaterne modtog adskillige forespørgsler fra virksomheder, som ønskede en præcisering af, om også meget små dele af animalsk oprindelse, såsom (stykker af) ben, perler eller horn skal angives (det skal de).

Artikel 16, stk. 3, kræver, at etiketter eller mærkning skal foreligge på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, på hvis territorium produkterne gøres tilgængelige for forbrugerne, medmindre det pågældende land bestemmer andet. En række interessenter hævdede, at dette

⁹ Et antal forespørgsler vedrørte emner uden for forordningens anvendelsesområde, f.eks. mærkning vedrørende størrelse eller pleje.

øgede omkostningerne, men synspunkterne divergerede med hensyn til omfanget: Nogle mente, at omkostningerne var betydelige, mens andre anså dem for at være forholdsvis begrænsede.

Der rapporteredes tillige om vanskeligheder for så vidt angår anvendelsen eller forståelsen af andre bestemmelser såsom artikel 14, stk. 2, som tillader erhvervsdrivende inden for forsyningskæden at erstatte etiketter eller mærkning af ledsagende handelsdokumenter, henvisningen til bilag VII i artikel 19 (elementer, som der ikke skal tages hensyn til ved bestemmelsen af fibersammensætningen), "undtagelserne" i henhold til bilag V (produkter, for hvilke etikettering eller mærkning ikke er påkrævet) samt de særlige bestemmelser for visse tekstilprodukter i bilag IV.

Mens en række nye bestemmelser, særlig artikel 12 og artikel 16, stk. 3, blev opfattet som tvetydige, belastende og omkostningstunge for interessenterne, blev de også anerkendt som værende dem, der bidrog mest til at sikre, at flere oplysninger blev formidlet til forbrugerne. Det er endvidere rimeligt at sikre, at forbrugerne oplyses på deres egne sprog. Det står desuden virksomhederne frit for at give enhver form for supplerende oplysninger, som de måtte finde nyttige, forudsat at de ikke er vildledende for forbrugerne.

3.4. Markedsovervågningsaktiviteter

Markedsovervågning af tekstiler bygger på de samme principper som inden for alle andre produktområder. Tekstilforordningen indebærer ingen overordnede markedsovervågningsmekanismer i forhold til de generelle mekanismer gældende i medlemsstaterne. Af hensyn til den mest effektive udnyttelse af personale, udstyr, transport- og testressourcer arbejder myndighederne ud fra årlige, til Kommissionen meddelte kontrolprogrammer, som tager højde for tidligere erfaringer og resultater, produkter, der hyppigt notificeres gennem RAPEX-systemet¹⁰, og forbrugerklager. Programmerne prioriterer forbrugerproduktgrupper med hyppigt forekommende sundheds- og sikkerhedsrisici for forbrugerne, ofte på baggrund af oplysninger modtaget fra forbrugere, virksomheder og andre kilder. Prioriteringen kan ændre sig fra år til år eller alt efter, hvornår nye problemfelter opstår. Hvis det er påkrævet (f.eks. i nødssituationer), kan medlemsstaternes myndigheder desuden iværksætte kontrol- og testforanstaltninger, som ikke nødvendigvis er omfattet af deres program.

Kun i et fåtal af lande¹¹ er tekstiler udtrykkeligt omfattet af de nationale markedsovervågningsprogrammer. Og selv om de udtrykkeligt refererer til tekstilprodukter, omfatter markedsovervågningskontrollen normalt kontrol af overensstemmelsen uden for forordningens anvendelsesområde, f.eks. på sikkerhedsområdet, hvor forhold såsom længden af snørebånd, knapper og frigivelsen af små dele, som kan medføre kvælning, undersøges.

Ud over de generelle markedsovervågningsmyndigheder findes der andre organer, som sigter mod at beskytte virksomheder og forbrugere mod illoyal konkurrence og vildledende

¹⁰ RAPEX-systemet blev etableret for harmoniserede og ikke-harmoniserede forbrugerprodukter på baggrund af direktivet om produktsikkerhed i almindelighed (DPSA) og udvidet til alle harmoniserede produkter i medfør af forordning (EU) nr. 765/2008. Alle RAPEX-notifikationer offentliggøres ugentligt på internettet af Kommissionens tjenestegrene (http://ec.europa.eu/consumers/safety/rapex/index_en.htm).

¹¹ Syv medlemsstater (Bulgarien, Frankrig, Kroatien, Letland, Litauen, Portugal og Rumænien) samt Norge.

reklame¹². Sådanne organer kan kontaktes direkte af enhver, som har mistanke om sådanne aktiviteter.

Der findes ingen enkelt tilgang til de forskellige typer af kontrol i forbindelse med tekstilforordningen, idet medlemsstaterne til en vis grad vægter de enkelte typer af kontrol forskelligt. Resultaterne af undersøgelsen blandt de nationale myndigheder viste, at regelmæssige periodiske kontroller og kontroller på ad hoc-basis er de mest almindelige former for kontrol i flertallet af medlemsstaterne. Direkte kontakt med producenter og andre erhvervsdrivende er mindre væsentlige.

Undersøgelsen fremhævede to typer af problemer, som ifølge markedsovervågningsmyndighederne knytter sig til anvendelsen af forordningen. Det drejer sig om følgende:

- virksomhedernes manglende overholdelse: anvendelse af tekstilfiberbetegnelser, der ikke er opført i bilag I; manglende angivelse af fibersammensætningen på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor produktet afsættes; ukorrekt angivelse af fibersammensætningen på en etiket eller mærkning; ingen etiket eller mærkning overhovedet
- midler og værktøjer: de nationale myndigheders markedsovervågnings- og testaktiviteter er ramt af ressourceknaphed, såvel med hensyn til personale som økonomisk, hvilket betyder, at et mindre antal prøver kan testes.

Selv om der på EU-plan ikke eksisterer statistik om tekstilprodukters overholdelse af forordningen, synes der generelt ikke at være registreret alvorlige problemer af markedsovervågnings- eller toldmyndighederne, måske fordi de ikke altid anser tekstilfibersammensætningen for et højrisikoområde, som kræver særlig bevågenhed. Imidlertid forekommer overholdelsen ikke altid at være tilfredsstillende¹³. Som følge af den utilstrækkelige kontrol af tekstilprodukters fibersammensætning er der endvidere risiko for, at forbrugerne køber produkter, som ifølge etiketten indeholder dyre fibre (f.eks. kashmir eller silke), men som faktisk består af billigere fibre. Kommissionen tilskynder derfor medlemsstaterne til at øge deres deltagelse i fælles håndhævelsesforanstaltninger, som gør det muligt for de nationale myndigheder at dele ressourcer, ekspertise og resultater og sikre en koordineret og harmoniseret tilgang til håndhævelsen. Kommissionen har mulighed for at medfinansiere en sådan fælles indsats, også inden for tekstilfibersammensætning¹⁴.

3.4.1. Sanktioner for overtrædelse af tekstilforordningen

Medlemsstaterne opererer med en bred vifte af sanktioner, herunder administrative og retlige, for overtrædelser af tekstilforordningen. Den strengeste administrative sanktion synes at være tilbagetrækning af det produkt, der ikke lever op til kravene, men den anvendes tilsyneladende kun undtagelsesvis. Strafferammen varierer betydeligt mellem medlemsstater, og nogle interessenter har foreslået at indføre et harmoniseret europæisk system under forordningen.

¹² F.eks. Tysklands *Wettbewerbszentrale*, som er et uafhængigt og ikkekommercielt observationsorgan.

¹³ I en medlemsstat havde ca. 35 % af de testede produkter et ukorrekt fiberindhold og ca. 33 % ikke korrekt etikettering.

¹⁴ Flere oplysninger på: www.prosafe.org.

(Kommissionen tilkendegav i meddelelsen *En vision for det indre marked*¹⁵ sin hensigt om at overveje et lovgivningsforslag, som indebærer en harmoniseret tilgang til økonomiske sanktioner i det indre marked for industriprodukter).

Ifølge Kommissionens undersøgelser er videns- og informationsniveauet om sanktioner forholdsvis begrænset blandt interessenterne. Ifølge nogle er sanktionerne ikke strenge nok, idet bøder ikke har præventiv virkning.

3.5. Vejledning fra Kommissionen

For at give virksomheder svar på spørgsmål, som anvendelsen af forordningen giver anledning til, har Kommissionen som supplement til denne udformet en liste med hyppigt stillede spørgsmål (FAQ). Listen opdateres regelmæssigt og er offentligt tilgængelig på Kommissionens websted¹⁶. Svarene giver imidlertid ingen fortolkning af bestemmelserne i forordningen, eftersom bindende fortolkning af EU-lovgivning henhører under De Europæiske Fællesskabers Domstols enekompetence.

På grundlag af erfaringerne med FAQ-listen og høringer af interessenter og medlemsstater er der opstået en fælles holdning om, at FAQ-listen kunne erstattes eller suppleres af et mere struktureret og omfattende vejledningsdokument, som giver et overblik over de vigtigste problemstillinger i tilknytning til forståelsen af forordningen. Det ville imidlertid ikke give nogen fortolkning af bestemmelserne i forordningen, eftersom bindende fortolkning af EU-lovgivning som nævnt ovenfor henhører under De Europæiske Fællesskabers Domstols enekompetence. Dokumentet kunne diskuteres i og udarbejdes under medvirken af TEG.

TEG spiller en vigtig rolle i forbindelse med forordningens anvendelse. Den genoptog opgaverne fra den tidligere arbejdsgruppe med undtagelse af dem, som vedrørte gennemførelsen, som med forordningen (der gælder umiddelbart) ikke længere er relevante. TEG diskuterer og udveksler synspunkter om anvendelsen af forordningen og indsamler oplysninger for bedre at kunne forstå problemer og fremsætte en fælles fortolkning af dens bestemmelser. Den består af repræsentanter fra medlemsstaterne, og interessenternes eksperter deltager i møderne med observatørstatus, når det er relevant.

3.6. Standardisering

I henhold til artikel 19 i forordningen skal kontroller med henblik på bestemmelse af fibersammensætningen af tekstilprodukter udføres i overensstemmelse med metoderne til kvantitativ analyse af binære og ternære tekstilfiberblandinger fastlagt i bilag VIII eller under anvendelse af harmoniserede standarder. Med hensyn til muligheden for at benytte sidstnævnte overvejer Kommissionen at indgive en standardiseringsanmodning til Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN). I første omgang kunne denne anmodning omfatte:

- gennemgang af kvantificeringsmetoder (metoderne i bilag VIII og EN/ISO-standarder)

¹⁵ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg *En vision for det indre marked for industriprodukter* (COM(2014) 25 final af 22.1.2014).

¹⁶ http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/textiles/files/regulation-1007-2011-faq_en.pdf.

- identifikation af forskelle med hensyn til krav og mulige afhjælpende foranstaltninger
- udvikling af harmoniserede standarder til analyse af tekstilprodukter, der er sammensat af binære og ternære fiberblandinger.

Flere medlemsstater har påpeget, at der ikke findes nogen enkelt gennemprøvet metode til identifikation af fibre. Der er divergerende synspunkter vedrørende fordelene og ulemperne ved optiske, kemiske og infrarøde metoder til identifikation af fibre.

4. NYE TEKSTILFIBERBETEGNELSER

4.1. Forordningens bestemmelser

Tilføjelse af en ny fiber til bilagene til de tidligere tekstildirektiver var forbundet med en langsommelig procedure fra den oprindelige ansøgning vedrørende en ny fiber til vedtagelsen på EU-plan¹⁷, som krævede en efterfølgende tilpasning af lovgivningen i medlemsstaterne. Dette medførte en administrativ byrde for de offentlige myndigheder, omsætningstab for virksomhederne og forsinkelser i markedsføringen, særligt for den virksomhed, som havde udviklet den. Sådanne forsinkelser blev opfattet som en begrænsning med negative virkninger for innovationen.

I henhold til tekstilforordningen kan nye fiberbetegnelser tilføjes gennem delegerede retsakter fra Kommissionen, som gælder umiddelbart og ikke kræver nogen gennemførelsesprocedure i medlemsstaterne.

I henhold til artikel 5 i forordningen skal kun de tekstilfiberbetegnelser, der er opført i bilag I, anvendes til at angive fibrenes sammensætninger på etiketter og mærker i tekstilprodukterne. I bilag 1 fastlægges på nuværende tidspunkt to grupper af fiberbetegnelser: Tabel 1 omfatter naturlige fibre (post 1-18) såsom uld, silke, bomuld og hør, mens tabel 2 omfatter kunstfibre (post 19-49)¹⁸ såsom viskose, nylon, polyester og elasthan. En beskrivelse er givet ved hver fiberbetegnelse.

Med tekstilforordningen indførtes endvidere en ny bestemmelse (artikel 6), i henhold til hvilken enhver fabrikant eller enhver person, der handler på en fabrikants vegne, kan ansøge Kommissionen om tilføjelse af en ny tekstilfiberbetegnelse til bilag I. Ansøgningen skal indeholde et teknisk dossier¹⁹, der som minimum skal indeholde:

- oplysninger om den foreslåede betegnelse for og definition af tekstilfiberen
- identifikations- og kvantificeringsmetoder
- visse fiberparametre og egenskaber
- produktionsproces og forbrugerrelevans.

¹⁷ De nye fiberbetegnelser blev tilføjet gennem en udvalgsprocedure under det tidligere system.

¹⁸ Jf. den første delegerede retsakt til forordningen.

¹⁹ Minimumskrav vedrørende det tekniske dossier, der skal ledsage ansøgninger, er opført i bilag II til forordningen.

Ansøgeren skal over for Kommissionens tjenestegrene tilvejebringe repræsentative prøver af den nye fiber, både af den rene og af de relevante tekstilfiberblandinger, med henblik på fibervalideringen og kvantificeringsanalysen.

4.2. Nye fiberbetegnelser

Tre anmodninger om vedtagelse af nye fiberbetegnelser er taget i betragtning med henblik på denne rapport. To blev indgivet før tekstilforordningens ikrafttrædelse, men vurderingen af de respektive tekniske dossierer blev tilendebragt, da forordningen allerede var i anvendelse. Sammenholdt med kravene i forordningen blev oplysningerne i disse dossierer imidlertid anset for at være tilstrækkelige til, at der kunne træffes en afgørelse.

Den første anmodning vedrørte "polypropylen/polyamid-bikomponentfiber" og blev indgivet til Kommissionen i 2005 under de tidligere tekstildirektiver. Betegnelsen blev føjet til listen i bilag I til den nyligt vedtagne tekstilforordning i overensstemmelse med Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 286/2012²⁰.

Den anden anmodning, om den generiske betegnelse "triexta" (en type polyesterfiber), blev indgivet til Kommissionen i starten af 2011. Efter en undersøgelse af det tekniske dossier i samarbejde med TEG vurderede Kommissionen, at ansøgningen kunne antages til behandling. Der blev derpå udført en dybtgående teknisk analyse med henblik på validering af den foreslåede definition og kontrol af fiberens egenskaber samt af de parametre, som gjorde det muligt at skelne den fra andre fibre. Resultaterne af analysearbejdet blev fremlagt for og diskuteret med medlemsstaterne og interessenternes eksperter og er offentligt tilgængelige²¹. Denne fibertype, som i kommercielle og tekniske dokumenter almindeligvis betegnes PTT (polytrimethylenterephthalat), blev patenteret første gang i 1940'erne og markedsført som polyester. Dens kemiske egenskaber adskiller sig desuden ikke væsentligt fra andre polyesterfibres, og den kan derfor betegnes som polyester. Efter den afsluttende vurdering i slutningen af maj 2014 meddelte Kommissionen derfor ansøgeren, at "triexta"-fibre ikke ville blive føjet til listen i forordningens bilag I.

Den tredje anmodning, om den generiske betegnelse "polyacrylat", blev modtaget af Kommissionen i januar 2014, dvs. efter forordningens vedtagelse. Efter en undersøgelse af det tekniske dossier blev det vurderet, at ansøgningen kunne antages til behandling. Proceduren er endnu ikke afsluttet, og en endelig afgørelse endnu ikke truffet, men forventes næste år.

4.3. Behandling af ansøgninger om nye fiberbetegnelser

Ingen af de ovennævnte anmodninger om vedtagelse af nye fiberbetegnelser gennemgik hele vurderingsproceduren i henhold til tekstilforordningen, dvs. fra oprindelig ansøgning til vedtagelse på EU-plan.

²⁰ Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 286/2012 af 27. januar 2012 om ændring af bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1007/2011 om tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning for at optage et nyt tekstilfiberavn og af bilag VIII og IX til samme forordning for at tilpasse dem til den tekniske udvikling (EUT L 95 af 31.3.2012, s. 1).

²¹ Undersøgelsen findes på:
https://ec.europa.eu/jrc/sites/default/files/ptt_final_report_revision_1_v_14_03_05.pdf.

De kan derfor ikke danne grundlag for en fuldstændig vurdering af effektiviteten af forordningen med hensyn til forenkling og fremskyndelse af proceduren for ændring af bilag I med henblik på at tilføje nye fiberbetegnelser. Det må imidlertid forventes, at anvendelsen af en forordning fra Kommissionen frem for direktiver og en udvalgsprocedure væsentligt har fremskyndet proceduren for tilføjelse af en ny fiberbetegnelse til listen i bilag I.

For så vidt angår ansøgninger udfærdiget siden 2011 opfyldte de indsendte oplysninger minimumskravene i bilag II, og ansøgerne blev desuden bedt om at fremlægge fiberens egenskaber ved et møde i TEG og i givet fald om at fremskaffe supplerende oplysninger til Kommissionens tjenestegrene.

Trods begrænsede erfaringer med den nye procedure for ansøgninger og vedtagelse af nye fiberbetegnelser er det Kommissionens opfattelse, at såvel procedurerne som kriterierne på nuværende tidspunkt er afbalancerede og relevante. Imidlertid er der under iagttagelse af den nuværende retlige ramme råderum for forbedringer på det praktiske plan, særlig med hensyn til muligheden for en mere omfattende høring af interessenter.

5. KONKLUSION OG TENDENSER

Den i forordningen fastlagte periode til gennemførelse af en vurdering af dens anvendelse var begrænset (2012-14) og utilstrækkelig til at afdække alle styrkerne og svaghederne ved lovgivningen på nuværende tidspunkt.

Det overordnede resultat af undersøgelsen og høringerne af medlemsstaternes og andre interessenters eksperter synes at vise, at forordningen har fungeret godt siden ikrafttrædelsen. Den indeholder relevante midler til at nå de angivne mål: et velfungerende indre marked, formidling af korrekte oplysninger til forbrugerne, større fleksibilitet med hensyn til tilpasning af lovgivningen til teknologiske ændringer og forenkling af den retlige ramme. Skiftet fra tre direktiver til en forordning har medført mindre bureaukrati og mere sikkerhed for virksomheder og forbrugere. Praktiske forhold og problemer relateret til overholdelsen, som fortsat giver anledning til spørgsmål hos brugerne, kan præciseres på forskellige måder, særlig ved hjælp af teknisk vejledning. De nye bestemmelser har muligvis medført øgede omkostninger for virksomhederne, men disse kan siges at være blevet opvejet af bedre forbrugeroplysning.

Trods de praktiske udfordringer med hensyn til anvendelsen af visse bestemmelser givet ved den nuværende retlige ramme er der med andre ord ikke konstateret større mangler, uoverensstemmelser eller administrative byrder, som ville kræve en ændring af forordningen.

I betragtning af ovenstående og for at forbedre den nuværende retlige ramme konkluderer Kommissionen, at det kunne overvejes at

- udgive et vejledningsdokument baseret på den nuværende FAQ-liste med henblik på at præcisere forskellige aspekter af tekstilforordningen
- undersøge de praktiske muligheder for at forbedre proceduren for behandling af ansøgninger om nye fiberbetegnelser
- anmode de relevante europæiske standardiseringsorganisationer, og særlig CEN, om en standardiseringsindsats.

Kommissionen vil derudover fortsat og på løbende basis overvåge forordningen sammen med medlemsstaterne og relevante interessenter. Medlemsstaterne vil desuden blive tilskyndet til at overveje yderligere kontrol af tekstilprodukter inden for rammerne af deres nationale markedsovervågningsprogrammer.